

ærede Justitsminister haabede, at Sagen ikke skulde komme for Højesteret. Vi saa det ogsaa oplyst for Højesteret, at den højtærede Justitsminister overfor Sagføreren havde udtalt, at hvis der alligevel skulde anlægges Sag, fordi denne Lov ikke blev gennemført, blev man nødt til at lade vedkommende Mand transportere til Nykøbing (*Justitsministeren* [Steincke]: Fuldkommen Usandhed). Saaledes som jeg refererer det, er det under alle Omstændigheder Sandhed, for det er oplyst for Højesteret, og foreløbig refererer jeg det, som er sket for Højesteret. Saaledes har den højtærede Justitsminister gjort alt muligt for at undgaa, at Spørgsmaalet kom for Domstolene, og da det var den højtærede Justitsministers Haab at undgaa det, er Stillingen klar nok. Men jeg tror, det er godt, ogsaa for den højtærede Justitsminister, at vi har faaet en Afgørelse om denne Sag. Den var ikke politisk fra nogen Side. Den højtærede Justitsminister blev ikke angrebet af den Grund, men jeg tror, vi alle er bedst tjente med, at det ikke har været muligt at afskære denne Mand fra at faa sin Sag paadømt ved Domstolene, jeg tror, vi ligesom aander lettere ved, at det Princip dog ikke er blevet indført i dansk Ret, at en Borger ikke kan faa sin Sag for Højesteret. For saa vidt foreligger Sagen nu tilstrækkelig klart, baade den Sag, der oprindeligt gav Anledning til dette Lovforslag, den saakaldte Berning-Sag, og nu selve Lovforslaget.

Naar jeg alligevel maa knytte et Par Ord til dette, skyldes det den Agitation, som er blevet ført, hele denne Kampagne, en Agitation, som jeg synes er uheldig, og som vi meget nødig skulde have haft. Jeg troede oprindeligt, at den højtærede Justitsminister stod ganske udenfor denne Agitation i Bladene, og jeg tror det stadig, om end jeg ikke mere er saa sikker, som jeg hidtil har været. Jeg har, som sagt, hidtil troet det, for jeg synes, at den Agitation, der er ført fra et vist Partis Side, har været skandaløs. Man har set Medlemmer af dette høje Ting afbildede som Sædelighedsforbrydernes Forsvarere, man har set Ordføreren for Udvalget i Landstinget sammen med Ordføreren i Folketinget aftegnet som Sædelighedsforbrydernes Befriere samtidig med, at man saa disse blive sluppet løs paa uskyldige Børn. Det er en Agitationsmaade, jeg ikke synes, man maa komme ind paa i Pressen. Jeg sagde, at jeg troede, den højtærede Justitsminister stod ganske udenfor denne Agitation. Derfor gjorde det mig ogsaa ondt i Landstingsreferatet at se den højtærede Justitsminister udtale sig paa en

Maade, som maa være i Strid med den højtærede Justitsministers egen Tankegang. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse den Sætning, det refererer sig til. Den lyder saaledes: „Naar den ærede Ordfører heroverfor finder Anledning til i Anledning af dette Lovforslag at betone, at den personlige Frihed er et af de skønneste, maaske det skønneste Retsgode, som Samfundet byder os, vil jeg sige, at det kan jeg anerkende i al Almindelighed, men jeg har ondt ved og har hele Tiden haft ondt ved at anerkende, at Samfundet i særlig Grad skulde være interesseret i at fremhæve Beskyttelsen af den personlige Frihed for deres Vedkommende, hvis Virksomhed Gang paa Gang gaar ud paa at krænke Kvinder eller Børn. Jeg vil tilstaa, at der finder jeg det mere nærliggende at anlægge den anden principielt modsatte Synsmaade: Hensynet til Samfundet, Hensynet til Børnenes Beskyttelse.“

Og senere udtaler den højtærede Justitsminister: „Venstre og det konservative Folkeparti synes tilbøjelige til at sætte det skønneste Retsgode, Friheden, i Højsædet eller som Udgangspunkt, medens jeg og mit Parti unægtelig synes, at hvor det drejer sig om grove Sædelighedsforbrydelser mod Kvinder og Børn, er det mindre Hensynet til at krænke vedkommendes Frihed, end det er Hensynet til at beskytte Samfundet, der maa være det afgørende.“

Jeg er vis paa, at den højtærede Justitsminister med mig er enig i, at der er ingen indenfor Folketinget eller Landstinget, som har villet tage Sædelighedsforbryderne i Forsvar. Jeg har læst de to Sætninger op. Jeg er vis paa, at det, som den ærede socialdemokratiske Ordfører udtalte her i Salen, at der var ikke Tvivl om, at alle Partier var enige om, at man burde tage de mest effektive Foranstaltninger overfor disse Forbrydere, er det almindelige Synspunkt. Men her er den højtærede Minister kommet til at udtale sig, som om det skulde være for Forbrydernes Skyld, at vi krævede den personlige Frihed respekteret, men det er det ikke, vi kræver den personlige Frihed respekteret for de Folk, der ikke er Forbrydere. Vi siger: en Mistanke er ikke nok, men med Forbryderne har vi ingen Medlidenhed i disse Retninger. Jeg maa dertil oven i Købet føje, at det vil den højtærede Minister kunne overbevise sig om ved at se paa det Lovforslag, som nu foreligger, thi det har kraftigere Retsmidler overfor Forbryderne end det, som den højtærede Minister forelagde. Og ikke blot det, men selv det Lovforslag, som nu foreligger, har